

KOMENTÁŘ TEREZY SPENCEROVÉ: Emoce nemohou překrýt absenci důkazů pro Trumpův impeachment

- CZ24 News | 9. prosince 2019

USA: S principem „quid pro quo“ stojí a padá mezinárodní fungování velmocí. A nejen jich.

Sněmovní justiční výbor by o konkrétních člancích impeachmentu proti Donaldu Trumpovi mohl hlasovat už v tomto týdnu, oznámil v neděli jeho šéf, demokratický kongresman Jerry Nadler. „Je to možné,“ potvrdil pro CNN s tím, že je ale ještě třeba „mnoho zvažování“, jaká obvinění proti Trumpovi vznést.

Republikáni protestují proti takovému spěchu a mají za to, že Demokratická strana chce protlačit impeachment sněmovnou bez projednávání, děj se, co děj. V tom, že Demokratická strana najednou spěchá, mají nejspíš pravdu. Průzkumy veřejného mínění totiž ukazují, že trpělivost „lidu“ na jedné straně a jeho zájem o impeachment na straně druhé k žádnému demokratickému triumfu nevedou. Bez ohledu na to, co všechno o Trumpovi a jeho spolupracovnících při slyšeních ve Sněmovně reprezentantů až dosud zaznělo, jsou totiž Američané dál rozpolcení – 47 až 48 procent jich impeachment podporuje, 44 až 45 procent jej odmítá. A tato čísla se v poslední době nijak zásadně nehýbají. Zato se objevuje hrozba určitého přehřátí, neboť jsou tu i „pomocné ukazatele“ typu sledovanosti. Například CNN a MSNBC vsadily na protitrumpovský impeachment, jímž zaplavily své diváky, a přinejmenším podle průzkumů Nielsen Media Research sledovanost CNN (v hlavním vysílacím čase a klíčovém demografickém segmentu diváků ve věku 25 až 54 let) propadla na nejnižší bod za poslední tři roky. A co hůř, protrumpovské Fox News v týdnu od 25. listopadu ve sledovanosti dokonce porazily CNN i MSNBC dohromady. Jinými slovy, i lídrům Demokratické strany a hlavním stratégům impeachmentu musí být jasné, že vsadili vabank na Trumpovo sesazení a prohrávají. A budou-li celou záležitost protahovat, prohrají nejspíš o to víc. A proto ten spěch, možná podle hesla „Ať už to máme za sebou, a pak...“ A pak ať si to republikány ovládaný Senát klidně celé smete se stolu.

Nicméně nejdůležitějším – a zároveň stále nejbizarnějším – prvkem celého nepovedeného Trumpova impeachmentu je skutečnost, že se opírá o „zločin“, v jehož rámci měl Trump coby americký prezident požadovat po ukrajinském prezidentovi Zelenském informace o korupčním jednání rodiny (stále ještě) hlavního demokratického prezidentského kandidáta Joe Bidena, a to výměnou za americkou pomoc Ukrajině. A ponechme stranou fakt, že se Biden sám veřejně holedbal, že ještě v roce 2016 dělal v Kyjevě přesně totéž – požadoval „hlavu“ generálního prokurátora, který vyšetřoval korupci mladého Bidena v ukrajinské těžařské firmě Burisma, jinak že prý Kyjevu zablokuje miliardovou injekci. V amerických médiích se pro takový postup v posledních týdnech vžil latinský pojem „quid pro quo“, něco za něco, který přece jen zní lépe než „vydírání“.

Současně přitom ale platí, že zahraniční politika Spojených států amerických je právě na takovém principu založena. Federální vláda ve Washingtonu běžně posílá peníze některým zahraničním režimům, aby si koupila jejich loajalitu, která se pak projevuje různě, počínaje hlasováním na půdě OSN a konče podporou nejrozumnějších amerických vojenských agresí, nebo ještě lépe, rovnou účastí v nich. Formálně to nejspíš žádné „vydírání“ nebo ani „quid pro quo“ není, protože američtí činitelé (přinejmenším veřejně) nikdy neříkají něco jako „pokud nás podpoříte v našich válkách, pošleme vám stovky milionů dolarů“. V praxi to ale „vydírání“ je, protože všichni zúčastnění chápou, že výměnou za peníze bude následovat diktát. Jinak kohoutky vyschnou. A to by byla hrůza, protože peníze

vesměs podporují režimy u moci, do určité míry končí v kapsách loajálních politiků a ve skutečnosti na jejich účtech v soukromých bankách, takže jsou ve finále spokojeni všichni. Mimochodem, je poněkud ironické, že takové „pomocné“ úplatky zahraničním politikům a režimům, které je mají přimět k podpoře plánů amerického establishmentu, pocházejí z peněz amerických daňových poplatníků, což z celého systému činí svého druhu socialistickou záležitost...

Ale nešť, „vydíráním“ se celý kruh stává ve chvíli, kdy se zahraniční politici či režimy vzepřou, neboť následně nevysychají jen finanční kohoutky, ale nastupují sankce, nedílné B po nepodařeném A. I sankce přitom mají své tři teoretické cíle: jejich autoři doufají buď v to, že se občané „postiženého“ státu pod tíhou sankcí vzepřou proti svému režimu a nastolí nějaký režim proamerický, nebo že vojenský puč nastolí rovnou proamerickou vojenskou juntou, nebo že sankce budou přitvrzovány do té doby, než vzpurný režim „nepřileze ke křížku“. Poté jsou sankce vždy zrušeny a střídá je finanční pomoc. Zkrátka, pomoc i sankce jsou dvěma stranami jedné mince, na níž si lze zjednodušit fungování americké zahraniční politiky.

Ale nejen americké, samozřejmě. Rusko nebo Čína také umějí zlevňovat ropu či plyn přátelům v prvním případě nebo přicházet s pohádkovými investicemi (a zase s nimi i odcházet) v případě druhém. Ostatně, zkouší to i Evropská unie, ale je příliš nedůsledná, ustrašená a rozklížená na to, aby své zájmy dokázala reálně prosadit.

Zkrátka, s principem „quid pro quo“ stojí a padá mezinárodní fungování velmocí. A nejen jich. Zkoušet právě kvůli tomu sesazovat Trumpa a přehlížet přitom prezidenty předchozí, je opravdu na psychiatrickou diagnózu. Třeba se jednou dozvíme, který génius z řad Demokratické strany to vymyslel, a kteří další géniové mu to odkývali. Nicméně, problém, je hlubší. Jak na portálu The Hill konstatoval profesor Univerzity George Washingtona Jonathan Turley: „Jsem znepokojen snižováním standardů pro impeachment prezidenta tak, aby odpovídaly aktuálnímu nedostatku důkazů a přebytku vzteku. Trump přece nebude posledním americkým prezidentem. To, co tímto skandálem vytvoříme, bude určovat americkou demokracii pro příští generace. Nynější „rozbouřené vášně“ nemohou nahradit důkazy pro impeachment. Přitom dnes máme moc toho prvního a málo toho druhého.“

Tereza Spencerová